

upevnili a myslíme, že s Vámi snadno o tom se tady dohodneme, vyloučíme-li, jak tomu rozumíme.

Veškeré dějiny jak tvorstva vůbec tak lidstva zvláště jsou věčný boj "o bytí a trvání," v němž podlehně a vyhyne, co k životu nadál je neschopno a celku závadno, zachovávajíce toliko stopu svou co zkameněliny ve vrstvách skal a neb též v písmenách knihy, jež dějepisem slove. Tak zní ten zákon povšechný, jež věk náš objevil a jasně pojmenoval, a který čím dál tím zřejměji se všeobecně platným ukázal; zákon neprosný, jak každý jiný, jenž v přírodě a, co totéž je, v dějinách vládne; zákon; jež ani modlitbami, ani slovy sebeklamnými ba ani pouhým právem zděděným zažehnat nelze. Jemu podlehl drobní jak mohutní tvorové dřevní, ze živoucí přírody teď vymřeli nenašedše ve světě znenáhla změněním dalších podmínek trvání svého; jemu podlehl společenství nejmočnější a rodové druhy nejslavnější — neb také člověk je jenom částí přírody povšechné — jemu podlehl, jakmile sestárli ve světě stále novém, jakmile vysílili nekráčeli dál, a očetnuli se takto v odporu s duchem doby nové, jež mezi tím nad lidstvem byla vzela, jemu podlehl, jakmile na konec všeobecná zkáza nitřního života nutně se k tomu přidružila. To všechno na důkaz, že žádná, ani ta nejskvělejší minulost, nýbrž jen zdravá a činná přítomnost zaručuje národům budoucnost, že národové zpátky jdou, když nejdou dál, že z nitra odumírají, a že povšechný průběh událostí jen odkládá, co beztoho již zveřejnilo, co nemá více ceny v životě povšechném. Neboť jen tento život povšechný leží přírodě právem na srdci, podobně jak v každém zdravém ústrojí celek víc, nežli částí a jednotlivci platí a váží; a onen "boj o bytí a trvání," který je v ní naskrze zákonem svrchovaným, neznamená nic jiného, než že část musí zahynout, když celku se přičlil, aneb jež nebezpečím ohrožuje, aby toliko zbylo a tím volněji se vyvinouti mohlo, co plného života je schopno a hodno, aby v celku zůstalo a potrvalo. — My ovšem zde jen k lidstvu přihlížíme. Ať odklizení ono tedy již zvolna nebo násilně se děje, tolik i tu je jisto, že, pokud přírodě našich pojmů propůjčiti sluší, též každý národ zhyne jen vlastní vinou svojí, a taktéž že na bojištích se nerozhoduje osud národův, že je již rozhodnutý před bojem. Ni jeden národ, co jich na světě bylo, četný neb nečetný, nezhyne ve své jarosti a hodnotě, každý sklse sešlý, netečný a povrhlý. Zde jako všude vykonává příroda dlouhou shovívavá na konec soud přísný, avšak též spravedlivý a pro celek blahodějný, odstraňuje z lidstva členy zdravému rozvoji a pokroku nadále nepřístupné a tudíž zbytečné a škodlivé. Toť je zároveň to jediné pravé, nezvratné a veliké naučení, jež veškeré dějiny nám poskytují. Neboť jinak nic v nich pouze se neopakuje, nic pevně nestojí. "Co věky hodlaly, svrtne doba," a staleté odolání proti návalům a nátlakům všelikým nezaručuje nikomu trvání i na dále, zvláště v době ne, kde dnové víc, než druhy léta váží.

Co z toho pro nás plyne? Dvoji věc a pravdy dvě! Jedna přísná a druhá k naší útěše.

Plyne z toho především pravda, že národové čím menší jsou, tím větší činnost vyvinouti musí, aby i při skrovnějším počtu svým platnými a závažnými členy lidstva byli a zůstali, a že ve všem o zdravý vývoj a postup svůj tím více dbáti musí. Neb zde snáze a rychleji stanou a sháza všemu tělesu se zdělí, klesá při národech velkých tu dlouho trvat může, než udeh celou hmotu promikne.

zdravý život její překoná. To nám ovšem ukládá činnost a bdělost zvýšenou. Avšak kdož by nechtěl činit se a bdít? Vždyť i ta jistota z toho nám kyne, ta druhá pravda z toho sleduje, že žádná moc zevní, žádná síla hmotná a surová o sobě nezničí národy, že

jme zachovávatí národ svůj při té jarosti všestranné, která národům nedá odumřít, při té síle stálé a svěží, při té zdravoti tělesné, duševní a mravní, která nížádné zkáze vzniknout nedá a tím i žádnému stanou, žádnému zpátečníctví, tomuto nejhoršímu ba vra-

ných, v něž postavení jsme jen dvoji osud očekávat může, že totiž, buďto jas netečen, musí znenáhla vyhytnout, buď, chce-li žít, že dlužno mu činností ráznou a všestrannou nad jiné vyniknout. Zda jako národ žiti chceme a můžeme a to plným životem národ-

brát se dá! Klesnout neb dospět! Všechno aneb nic! tu ovšem musí heslem snahy být. Pravdu tu pochopit, jí neohrožené pohledet v tvář a dle ní jednat, jen to nás zachrání a zvelelí. Je nedůstojno, sebe podceňovat, avšak nebezpečno a nemožno, sobě li-

naše jsou sobě opět soupeřové myslí jedné a přece závistivě; každý každému budí tu příkladem a pobudkou, a každý ostatním vítězství s myslí bratrskou přeje, přece všechny síly napníž, by věnce přebornický své věci vydobyl v společném chrámu dějin vlasteneckých co slavnou památku pak zavěsí.

Předobře víme, jak daleká, jak obtížná je dráha, na jejímž konci tento věnce kyne. Než ať kdokoli jakkoli to vykládá, tím přece se netajíme, že chováme přesvědčení nezvratné, kterak vše sokolská, jedním rázným nedocenitelným členem myslí ve všem nad všednost tláhnoucí, v zárodech již nad jiné povznesena, ze všechních první dospět může tam, kam všichni čelit máme, buď na roveň se všemi, buď v čelo ostatních.

Tot budí v tom třetím svazku, ve svazku národním náš směr a cíl, tak konejme svůj úděl v společné práci všeho národa a pamatujmež sobě, že kdo na závodě vstoupil, bez ustání dál a dále spěti musí, aneb co totéž je: že ta každodenní, ta ustavičná a přece neukázala činnost tady je rozhodná a nikoli jen vyatopení hmotná a ob čas toliko se objevující. Tou všední, neustálou činností hmotnou a duševní, ve všem pokrok na zřeteli mající, řešíme především tu úkol svůj, přispíváme k tomu, aby na věky zdrav a silen setrval národ náš, a aby mezi ostatními nikdy se nestal členem neplatným, zpozdlým a závadným, jež by soud události ohledem na celek z jevíště dějin musil odklidit.

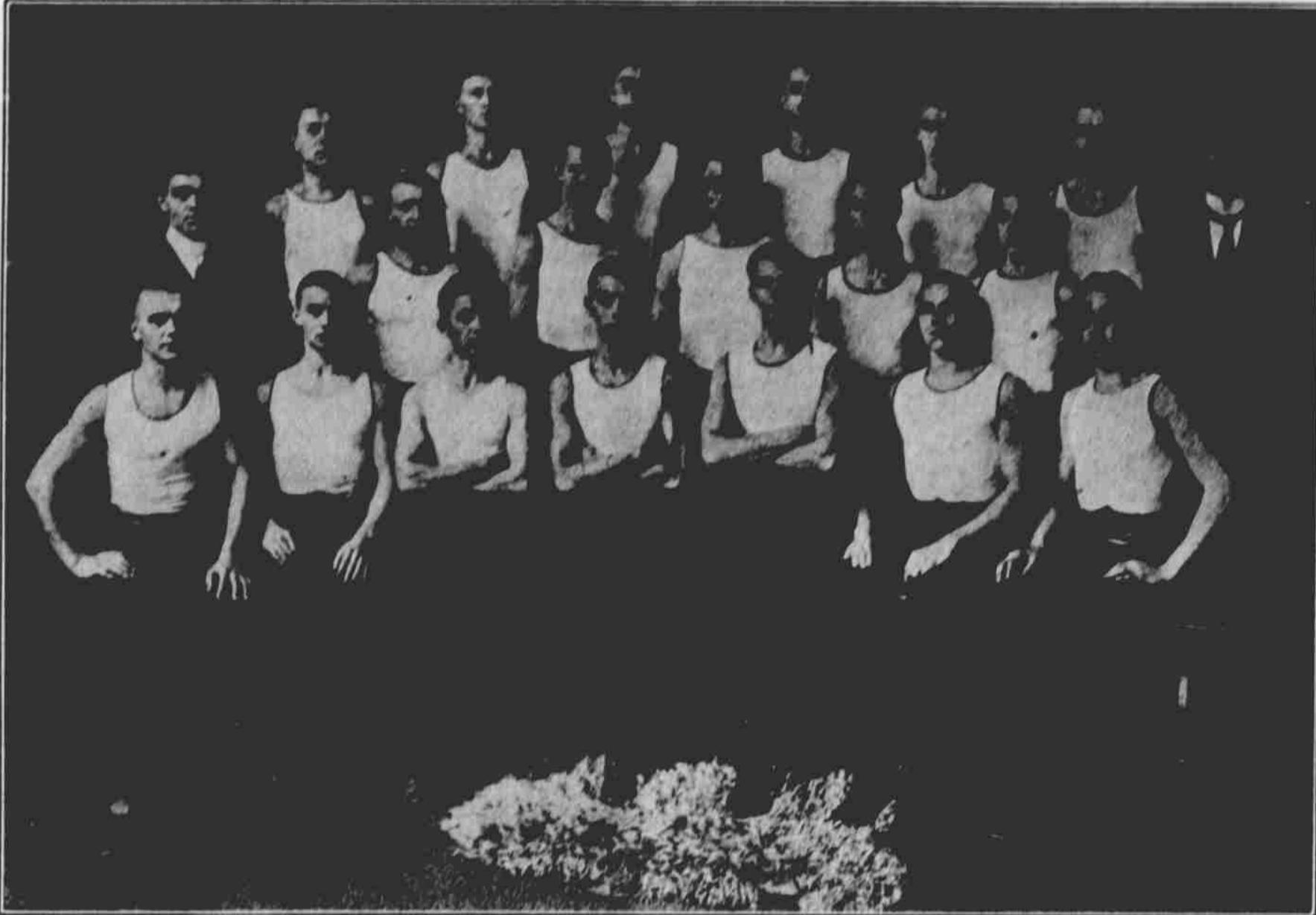
Tak každým dnem obhajme národ svůj, jež by bylo pozdě a marné mečem na venek zachraňovat, v tom případě, kdyby uvnitř netečnost a zkáza to pevně, zdatné jádro jeho shlodala.

Povšechná známka společnosti choré a zvrhlé je ta, že sobětnost rozměřila se samoklamnou lži v ní převládá. Kde však jádro života zdravo jest, tam platí celek částem nade vše, tam není místa pro zrůdu, netečnost a sketnost, jen o prospěch osobní a vlastní záchrany sobětně dbalé a v době rozhodné úsilí části šlechtější mařící; jen tam je možno, by nikdo nesměle neb zrádně neodstoupil, by celý národ stál a setrval jako rek jediný, o jehož nepřítomné brnění roztrfí se na konec meče vražedné. Jen národ zdravý též národ branný jest. Zbroj v každé pěsti! — Zřizování válečné! Stokrát, tisíckrát to budíž řečeno. Avšak k nástroji a k ústrojí především též junstvo a mužstvo zdatné a úhodné! Kdo v dobách války ubránit hodlá národ svůj, ten po čas míru již proti vší vlnoudivé zkáze životní musí na stráž stát, ten mečem plamenným úpíry a netopíry na každém poli drf a rozprašuj. Budíž to řídicí hvězdou i našeho konání, naše náboženství a svrchované zsvěcení všeho života.

Toť naše hledíště, tak páčme my úkol sokolský, a trojí závod ten, který nám položen a v kterém dlužno ano povinnu, zápoliti o palmu vítězství. Toť, trváme všechněm je uloženo, kdo s myslí opravdovou a uvědoměnou přihlásil se k věci sokolské. Co my zde hodláme a chceme, nemůžeme být, než připojiti se k řadám závodníků eile tak vznešeného se dopínajících, nezádržně spějících ku předu za heslem hesel, ježto zní: **Na prej!**

Léta Páně 1862 dne prvního června věnovaly a odevzdaly jsme tento prápor tělocvičné jednotě Pražské "Sokolu," aby je upamatoval ve všech dobách a v každém okamžení, na přední povinnosti a čnosti českých turnerů, na lásku k vlasti a národu, na ušlechťování mravní povahy a pěstování síly tělesné." (Věnovací listina vložená v čerf praporu Sokola Pražského.)

ZÁVODNÍ DRUŽSTVA SOKOLA CHICAGO 1914.

Hornof Švec Hešák Šrámek Jaros Klíma Švejda
Brook Hodek Sliva ml. Martiny Sliva st. Franc ml.
Jebavý Šmíd Kolář Nouzák Doubek Martiny Šmíd

život národů, pokud na výsluní pravdy, dobra a pokroku obecně ho vyvinuje, je v srovnání tomto neranitelný jako paprsek sluneční, a že jej nepřemohou a nezahubí nížádné moci temnosti, lež neb násilí proti němu vyslané.

Přicházíme k závěru. Jsou-li to základní pravdy pro veškerý národ náš platné, tož nutno, že z nich i pro nás co jednoho a ne posledního z činitelů v životě národním jistě důsledky vyplývat musí.

výkony naše týmže duchem jarým, svěží a neunavným proniknuty býti mají, kterak zloduchové netečnosti, lenosti a omrzlosti na své vzduchy zážehání zůstati musí z obvodu závodíšť našich — budíž zde toliko naznačeno. Vždyť bychom jinak se stali pouhými pítvorami toho, co býti máme, a nikoli předními a pevnými zastánci úlohy povšechné, v životě národním nad jiné důležité.

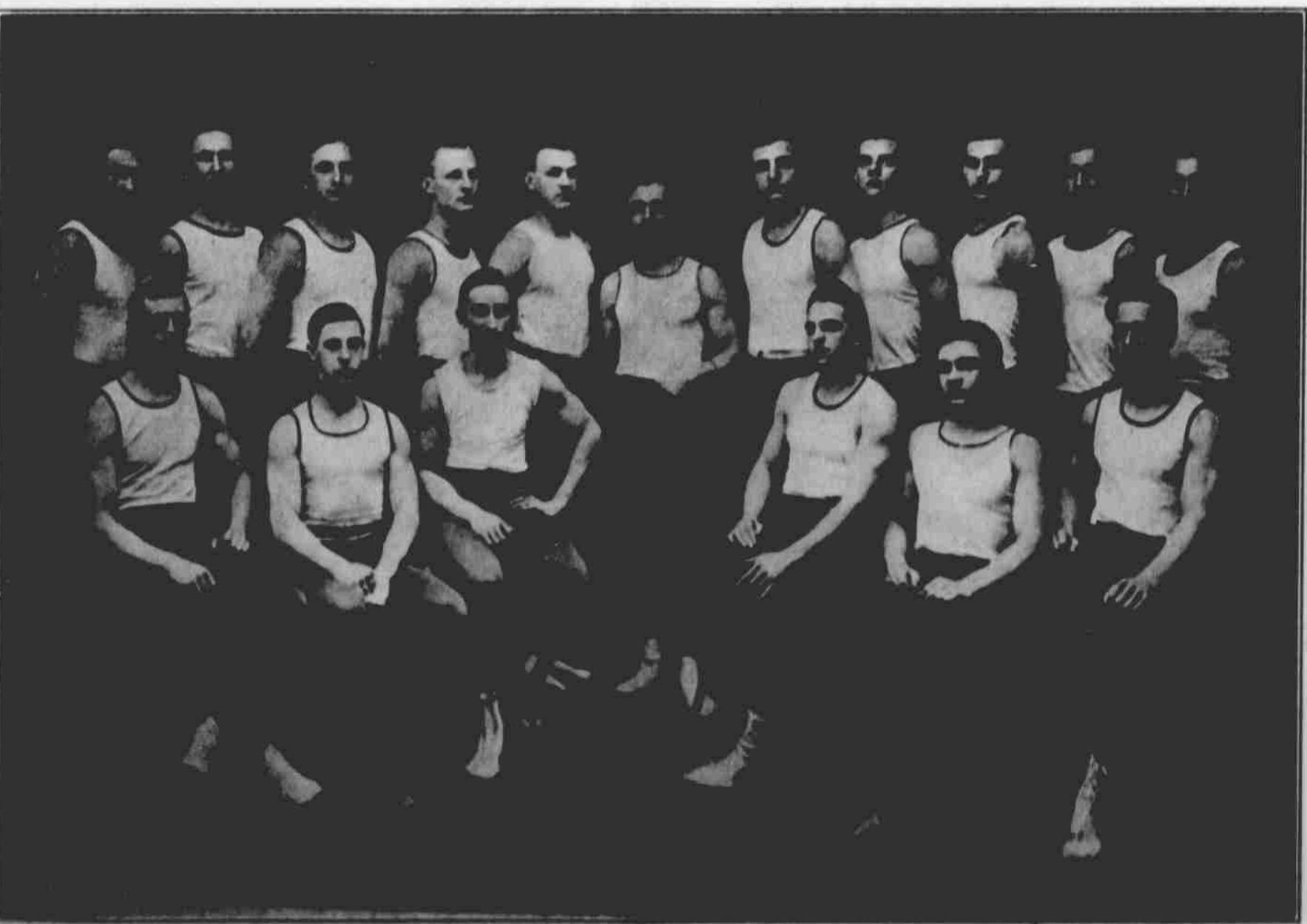
O druhém zvláštním odboru ná-

ním, o tom myslíme, že není u nás otázky, toť tušme, svorný náhled a svorná vůle všech, kterouž by nikdo zvrtnout nedovedl. Vždyť ono vyniknutí, na kterém záleží, neznamená nic jiného, než že se oetnout máme zas v tom popředí vzdělanosti a osvěty pravé, kde národ náš se druhy již nacházel; a nesoudíme, že by byl schopnost a nadání své k tomu promrhal. — Avšak ovšem nutno, by každý jednotlivce, každý spolek v oboru

chotit a sebe klamat a samozrádnost a málem se spokojit, kde jenom skutek svrchovaný spasil a činnost k vrcholům nejvyšším se tesoucí!

Oč úkol náš je takto méně snadný než ten, jež jiným národům snad připadnul, o to je čestnější, a tolik prospěšnější rozřešení jeho pro pokrok a pro nitřní rozvoj náš; a čím víc tím je, tím větší hrdosť, tím nadšenější snahou nás musí naplnit.

PRVNÍ A DRUHÁ ČETA TĚL JED. SOKOL V NEW YORKU.

Náčelník Gregor.

Myslíme že ty: Jak naše jednoty jsou pro všechny a přece zvláštní směr vedle všechných mají, podobně je i úkol náš tu dvojitý. První a povšechný záležel v tom, že před jinými povolání žednému zločinu na národech páchanému. Kterak pak i všechny

sem; o naší snaze čistě odborní, vedle jiných rozličných však rovněž odborních, tolik zde postavili; Praveno kdysi — a soubírali to a tím, co z povšechného hledíště jsme vyvodili — že národ nepočtůn jako my, a zvláště v těch okolnostech časových a prostur-

zvoleném za cílem nejvyšším se ubíral. Jen tam, kde věc k těm koncům dovedena, že učteba potovnáni se vši cizinci se ostýchali a bát, jen tam dostáno úloze v životě národa a vší snaze vytknuté. Kdo méně chce, je, jak by nechtěl nic. Nevěděl se, než valetud

A tak tedy i na tom poli, kde úky všeho národa se rozkládají, nový povšechný závod nás očekává. Kam národové jiní, nikdy nebyvše spoutáni, šťastnějším osudem před námi dospěli, tam, ba za tím lež el nám společný. Tu všechny snahy, všechny spolky

každém okamžení, na přední povinnosti a čnosti českých turnerů, na lásku k vlasti a národu, na ušlechťování mravní povahy a pěstování síly tělesné." (Věnovací listina vložená v čerf praporu Sokola Pražského.)